

Silvestrovanje v Pravljičariji

Oblačno nebo nad zadnjo dolino pod Triglavom je napovedovalo zaspano zimsko jutro.

Pravljičarija se je skupaj s svojimi prebivalci prav zlagoma prebujala v nov dan. Prva je pomela oči očarljiva Liska Prva, hčerka lisjaka Liska. Daleč naokoli so jo hvalili zaradi njenih čudovitih, črno obrobljenih svetlozelenih oči, v katerih se je zrcalila pravljíčna čarobnost.

"Kdor bo osvojil njeno srce, bo najsrečnejši lisjak pod soncem," so pravili njeni znanci, ona pa se je ob tem le zapeljivo zahajljala in pomežiknila. Liska Prva si je torej pomela svoje čudovite oči, izdatno zazehala, se po lisičje pretegnila in prav nič urno zlezla iz tople postelje v svoji luknji pod visoko bukvijo sredi temnega gozda.

"Tok, tok, tok," je v tistem potrkalo na njene duri.

"Ja, takoj pridem," se je glasno odzvala lisička. Kolikor hitro je zmogla, se je oblekla in stekla odpret vrata.

Pred njo je stala postarana veveričja mati Verica. "Dobro jutro, Liska Prva. Prav nerodno mi je, ampak že vse jutro pečem piškote, pa mi je zmanjkalo medu za potico. Ali mi ga lahko ti posodiš?" je v enem dahu izrekla Verica in ob tem živčno trznila s košatim repkom.

"Uh, moram pogledat v shrambo, če ga je še kaj ostalo," je lokavo odvrnila pretkanka s figo v žepu.

Liska Prva je oboževala strd, zato jo je kradla divjim in domačim čebelam. Enkrat so ji prve s svojimi piki kar grdo zdelale kožuh, a se vseeno ni predala, saj je bil med slajši od prestanih bolečin. In zdaj, da bi to tako težko pridobljeno sladkarijo delila z Verico? Le zakaj?

"Kar potrudi se in ga poišči, saj vem, da imaš polno zalogo. Drugače nocoj ne bomo jedli potice," se ni dala pronicljiva starka.

"Hja, zakaj pa bi nocoj jedli potico? In sploh: kdo naj bi jedel potico iz mojega medu?" je postala radovedna lisica.

"Zakaj, zakaj. Ali nimaš koledarja? Nocoj je vendar silvestrovo, zato se bomo kot ob vsakem koncu leta tudi tokrat vsi skupaj poveselili,

veliko dobrega snedli in tudi popili. Letos jaz pečem piškote in potico. Kaj pa je tvoja zadolžitev?"

"Ojoj, čisto sem pozabila na to. Tu imaš zvrhan lonec strdi, zdaj pa brž odidi, da se tudi sama lotim dela, sicer ne bo čedno," je odvrnila lisička, se sunkovito zasukala in urno zaprla vrata za sosedo.

Nadela si je zimski kožuh in se kar brez zajtrka v želodčku odpravila iz svojega brloga. Hitela je skozi gozd čez hladno pokrajino in se zadihana ustavila v bližini mogočnega kostanja. Drevesni orjak je spustil že vse liste, zato so se njegove veje gole raztezale proti nebu, na vse strani razmetano listje pa je v debelih plasteh prekrivalo tla daleč naokoli.

"Uh, koliko listja si odvrigel," se je repenčila Liska Prva.

"Hja, letošnje leto je bilo dobro zame. Veliko listov sem si lahko omislil, saj je bilo dežja in sonca ravno prav," se kostanj ni pustil ujeti na njeno tečno limanico.

Liska Prva je še enkrat sitno vzdihnila, potem pa bistro ugotovila: pohiteti moram, sicer do drugega leta ne bom gotova. Pretegnila je svoj košati rep in ga s sprednjima šapama zgladila v razkošno metlo. Listje je pometala v kupček, in ko se je nakopičilo v kup, ga je v veliki rdeči ruti prenesla na oddaljeno njivo. Tu in tam se je listje zavrtinčilo v hladnem vetriču, ki je vel izpod Planje, in nagajivo bežalo pred lisičjo metlo. Ves dan je Liska Prva hitela in si šele pozno popolne oddahnila. Poslednji list je končno počival na njivi, na lično osnaženih tleh pod kostanjem pa je jazbečja družina začela postavljati mize in klopi.

Mesne specialitete in zažgana sladica

Medtem je volk Klov v svoji prostorni, sodobno opremljeni kuhinji pekel, cmaril, cvrl in okušal mesne specialitete.

"Mmmmm, letos bo res vsakdo prišel na svoj račun, le vegetarijanci bodo lačni," si je mel taci med uživaškim oblizovanjem smrčka. Že dva dni se s svojim pomočnikom, sinkom Klovkom, ni premaknil iz omamno tople kuhinje, zdaj pa je bilo delo vendarle dokončano. Krače, zrezke in narezke sta mojstrsko zložila na velike lesene pladnje in jih odnesla na praznično pogrnjene mize. Te je s svojimi najbolj imenitnimi rdeče-belo kockastimi prti pregrnila škratovka Aja. Kot po navadi so ji bili namesto v pomoč v napoto škrat Tark in oba gosta, mestna škrate – Nakvadrat in Kvadratek. Aja je pogrinjala mize, ostali trije pa so jih med objestnim smehom razgrinjali in se drug drugemu režali kot počeni piskri, kar je Ajo še bolj razdražilo.

"Takoj prenehajte s temi vragolijami, sicer boste silvestrovali lačnih ust," se je zadrila, da je odmevalo od gora.

Misel na lakoto jih je v trenutku streznila. Povesili so svoja dolga ušesa in hiteli ponovno pogrinjati mize. Pod kostanjem je postajalo vse bolj prešerno. Vse več planinskih živali in pravljčnih bitij je zasedlo svoje sedeže ob mizah in drug drugemu so hiteli pripovedovati zadnje novice. Veter je njihove zgodbe urno odnašal pod gore, da so se bučno odbijale od gladkih sten in odmevale v dolino.

"Kaj se dogaja?" se je odmevu čudila gospodična pred hiško.

Navsezgodaj zjutraj je z Dixie v avtu priropotala v zadnjo dolino pod Triglavom. Pred domom jo je poleg premrlega palčka pričakalo vse polno listja. Palček je brž malo poteloval in si pretegnil okončine, potem pa odhlačal k prijateljem na silvestrovanje.

Kaj pa gospodična? Ja, res se ne bi spodobilo, da bi novo leto pričakala v neurejeni okolici, zato si je nadela zelen predpasnik, vzela v roke grablje in pohitela z delom. Lahek vetrič izpod Planje pa je spet vrtinčil listje in ga nagajivo podil zdaj sem, zdaj tja. Gospodična se je mrgodila, Dixie pa veselila, saj si je želela ujeti vsak leteči list. Poskakovala je za njim in ga lovila s tačkami in gobčkom. Tako dolgo se je razigrano podila za listjem, da je končno izvabila nasmeh na gospodičnin togi obraz.

"Ti si pa res prismojena pitbulka," ji je smeje rekla. Že debelo uro je pometala okoli hiške, pa vendar je ni pozdravil niti en planinec. Nikogar ni bilo mimo. Nobenih korakov, nobenih človeških glasov, krikov ali vzklikov. Le gola tišina in čuden

odmev. Poleti pa je glasno odmevalo z vseh strani. Pohodniki so prihajali od vsepovsod in na stezi pred hiško se je vila strnjena procesija.

"Eh, ja, zima itak ni namenjena obisku gora," si je mislila gospodična, ko se je ozirala po samotni potki in nizala poletne spomine.

Na rame si je oprtala zvrhano poln koš listja in ga odnesla na njivo.

"Le kdo jo je tako skrbno prekril z listjem?" se je začudila, saj ni vedela, da je za to malce pred njo poskrbela Liska Prva.

"Hov, hov, hov, ali si ti zaljubljena, da nič ne opaziš? Iz hiše se kadi in po zažganem smrdi," je v tistem tako razburjeno zalajala pitbulka, da je gospodična bliskovito odvrгла koš in kot strela udarila naravnost v zadimljeno kuhinjo.

"Ojoj, moja potica se je zažgala ..."

Pozabljiva kuharica z zelenim predpasnikom je iz peči štedilnika na drva potegnila počrnelo sladico. Brž jo je prevrnila na leseno desko. Ob tem si je močno oddahnila, saj je ostala notranja plast še vedno lepo rumeno obarvana. Ko se je potica ohladila in se oddahnila od hudega pretresa, je gospodična spretno obrezala ožgano, preostanek pa na debelo posula s sladkorjem v prahu, da se je pred njenimi očmi prelevil v snežno belo pomanjšano goro.

Nazdravljanje in sneg

Ko je ura odbila deseto zvečer, sta Dixie in gospodična posedli za skromno obloženo mizo: s krožnika zaprisežene vegetarijanke so pogledovali koščki sira tolminca, trentarskega ovčjega sira in skute, tri čompe in nekaj listov zelene endivije z izolskega vrta, iz pitbulkine zvrhano polne skodele pa je psički božansko dišalo po goveji juhici. Sredi mize se je bohotila bela potica in čakala, da se v gospodični prebudi želja po sladkem. Ampak ona je najprej naložila nova drva v kamin. Suha polena so v peči sprožila čarobne ognjene zublje, ki so s svojo pravljčno svetlobo odeli vso izbo. V svečniku je prižgala tri sveče. Nobena električna svetilka ni svetila, saj si je želela malo romantičnega vzdušja. Iz kamnite kleti je prinesla steklenico penine, si v kozarec natočila za pol prsta in srknila prvi požirek.

"O, kako dobro mi dene ta kapljica," je zamrmrala, potem pa vzela v roke nož in na veliko psički no veselo končno razrezala potico.

Z užitkom sta si jo privoščili obe in niti prva niti druga nista imeli večjih pripomb na okusnost posladka. Malce preden je odbilo polnoč, sta se oblečeni kot Eskimki odpravili v ledeno noč. Z neba je milo pogledovala v koprenast pajčolan zastrta luna in s svojimi medlimi žarki razsvetljevala nebesno temino, prepredeno s puhastimi